

FEDEZD FEL, MI JÁR IGAZÁBÓL A PASIK FEJÉBEN!

Veszedelemes, **SORSCSAPÁS**

JAMIE McGUIRE

A GYÖNYÖRŰ SORSCSAPÁS CÍMŰ

BESTSELLER SZERZŐJE

Dream
válogatás

„Mélységes undorral nézett rám, ami még inkább a kedvemre volt. A legtöbb lány halálosan untatott, de ez a lány kíváncsivá tett. Sőt: mulattatott. Nem tudtam kibillenteni az egyensúlyából, legalábbis nem pozitív módon. [...] Úgy éreztem, muszáj kiderítenem, hogy tényleg utál-e, vagy csak nehéz eset.”

Elsőpró szerelmi történet, melyben a kétségeket, a vágyakozást, az érzésekkel való szembesülést egy férfi szemén keresztül ismerhetjük meg.

Travis Maddox két dolgot őrzött meg abból, amit az anyja a halálos ágyán mondott: „Nagyon szeress! És még keményebben küzdj!” Travis életét könnyűvérű lányok, illegális fogadások és az erőszak teszik ki. De éppen akkor, amikor legyőzhetetlennek érzi magát, Abby Abernathy térdre kényszeríti.

Abby lénye teljesen magával ragadja Travist. Bár kapcsolatuk csak mókának indul, végül mindketten rabul esnek érzéseiknek, és már nem tudják többé elengedni a másikat.

Olvassa el a Gyönyörű sorscsapást is, hogy átélhesse Abbyvel is ezt a felkavaró szerelmi játékot!

JAMIE McGUIRE a University of Central Oklahomán, a Northern Oklahoma College-ben és az Autry Technology Centerben folytatta főiskolai, illetve egyetemi tanulmányait, és röntgenográfia szakon szerzett diplomát.

Jelenleg az oklahomai Enidben él három gyermekével és Jeff-fel, a férjével, aki igazi cowboy. Harminc hektáron élnek négy ló, négy kutya és Rooster, a macska társaságában.

Legújabb regénye, a Veszedelmes sorscsapás megjelenése után azonnal az első helyre került a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal könyves sikerlistáin. Ő írta a Gyönyörű sorscsapást, és A Sötétség és Fény angyalai sorozat romantikus regényeit.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A Gyönyörű sorscsapás a kedvenc könyvem, és alig vártam, hogy kezembe vegyem a Veszedelmes sorscsapást! Minden mást félredobva olvastam el egyetlen nap alatt a könyvet. Megérte! Imádom Travis Maddoxot!!!”

Nightly Reading

„Őszintén nagyon élveztem ezt a regényt! Érdekes volt az érme mindkét oldalát látni: a Gyönyörű sorscsapásban Abbyét, a Veszedelmes sorscsapásban Travisét. Mindkettő nagyszerű regény!”

Amazon

„A befejezés eredeti, nem lehetett előre sejteni. Ez a könyv görbe tükröt mutatott, hogyan is látjuk mi nők a férfiakat. És bár Travis gondolatai csak szavak egy könyv lapjain, mégis igazak.”

The Romance Corner

„Bár a történetet ismertem, mert olvastam a Gyönyörű sorscsapást, mégis izgalmas dolgok derültek ki, és Travis elbeszélésében az egész történet új színezetet kapott.”

Goodreads

Dream
válogatás

JAMIE McGUIRE

Veszedelemes
SORSCSAPÁS

— részlet —

Második fejezet

Visszafelé sül el

— **M**IT MŰVELSZ? – KÉRDEZTE SHEPLEY, AKI A HELYISÉG KÖZEPÉN ÁLLT, egyik kezében tornacipővel, a másikban egy koszos alsónadrággal.

– Hogy is? Takarítok? – pakoltam be a pálinkás poharakat a mosogatógépbe.

– Azt látom. De miért?

Shepley-nek háttal elmosolyodtam. Szét fogja rúgni a segemet, gondoltam. – Mert várok valakit.

– Kit?

– A galambot.

– Mi van?

– Abbyt, Shep. Meghívtam Abbyt.

– Jaj, haver, csak ezt ne! Ne baszd ezt el nekem! Kérlek!

Megfordultam, és összefontam a karomat. – Próbáltam, Shep. Komolyan. De nem is tudom... – vontam meg a vállamat. – Van benne valami. Nem bírtam magammal.

Shepley állkapcsán ugráltak az izmok, aztán bedübörgött a hálósobájába, és bevágta maga mögött az ajtót.

Beraktam az utolsó koszos edényt is a gépbe, aztán körbejártam a kanapét, hogy nem siklottam-e el egy szembeszökő, üres óvszeres tasak felett. Az ilyesmit sosem kellemes megmagyarázni.

Galamb azonban más tészta volt. Hamis melldöngetésnél több kellett ahhoz, hogy megdugjam a kanapén. Ezen a ponton ahhoz a stratégiához tartottam magam, hogy mindig csak egy kis lépéssel noszogatom előre. Ha a végeredményre koncentráltam volna, könnyen belezavarhattam volna a folyamatba. Neki sok minden feltűnt. Nálam is kevésbé volt naiv, sőt fényévekre volt tőle. És ez a hadművelet nagyon is sok veszélyt rejtett magában.

A szobámban voltam, és a szennyest szortíroztam, amikor hallottam a bejárati ajtó csapódását. Shepley általában fülelt, amikor hallja America kocsiját, hogy már az ajtóban üdvözölhesse.

Nyúlbéla.

A végszó a halk mormolás, majd Shepley ajtajának csukódása volt. Átmentem a nappalinkba, és ott ült: szemüvegben, a feje tetejére tornyozott hajjal, és valami pizsamaszzerűségben. Nem lepődtem volna meg, ha a szennyesláda alján heverve a ruhája már penészedni kezdett volna.

Minden erőmet megfeszítettem, hogy ne röhögjem el magam. Nő még nem lépte át a küszöbömet ilyen öltözékben. Ez a lakás látott már farmerszoknyát, ruhákat, sodort bikinire húzott átlátszó csőruhát. Egy csomószor láttam itt vastagon felkent vakolatot és csillogó sminket. De pizsama még egy sem volt.

A megjelenése rögtön megmagyarázta, miért egyezett bele olyan készségesen abba, hogy átjöjjön. Azt akarta, hogy az un-

dortól elmenjen tőle a kedvem. Ha nem lett volna még így is maximálisan szexi, a dolog be is jött volna, de a bőre makulátlan volt, festetlen arca és a sötét szemüvegkeret csak kiemelte a szemét.

– Ideje volt, hogy befuss – jegyeztem meg, és lezöttyentem a kanapéra.

Eleinte úgy tűnt, büszke az ötletére, de ahogy tovább beszélgettünk, és láthatóan minden lepergett rólam, előtte is világossá vált, hogy kudarcot vallott a terve. Minél ritkábban mosolygott, annál jobban kellett igyekeznem, hogy ne vigyorgjak, mint a tejbe tők. Iszonyú mulatságos volt. Egyszerűen nem bírtam felfogni, mennyire.

Shepley és America tíz perccel később jöttek ki hozzánk. Abby zavarban volt, én meg kis híján szédültem az eufóriától. A beszédtemáink a kételkedésétől, hogy meg tudok írni egy egyszerű dolgozatot a verekedésre való hajlamom megvitatásáig terjedtek. Bizonyos fokig szerettem normális dolgokról beszélgetni vele. Jobb volt, mint a kínos feladat, hogy megkérjem: amint megdugtam, legyen szíves távozni. Nem értett meg, én viszont szerettem volna, ha igen, bár ez úgy tűnt, feldühíti.

– Mi vagy te... Karate Kölyök? Hol tanultál verekedni?

Shepley és America láthatóan szégyellték magukat Abby miatt. Nem tudom, miért, hiszen engem biztosan nem izgatott. Csak azért, mert nem beszéltem sokat a gyerekkoromról, ez még nem azt jelentette, hogy restelltem.

– Az apám ivott és pocsek volt a természete, a négy bátyám meg örökölte a seggfejét.

– Ó! – csak ennyit mondott. Elvörösödött, és abban a pillanatban megmoccan valami a mellkasomban. Nem voltam

biztos benne, mi az, de idegesített. – Ne szégyenkezz, Gal. Apa abbahagyta az ivást, a bátyáim felnőttek.

– Nem szégyenkezem. – A testbeszéde ellentmondott a szavainak. Keservesen törtem a fejemet, milyen témát keresek, aztán eszembe jutott a szexi, slamos külseje. A zavarát rögtön ingerültség váltotta fel, amivel én is jobban meg tudtam birkózni.

America tévézést javasolt. Nekem meg mindenhez nagyobb kedvem volt, mint ahhoz, hogy Abbyvel egy szobában legyek, de ne tudjak vele beszélgetni. Felálltam.

– Éhes vagy, Gal?

– Már ettem.

America összevonta a szemöldökét. – Nem is! Izé... per-se... már emlékszem... Bekaptál egy... pizzát..., mielőtt elindultunk.

Abby megint zavarba jött, de ezt gyorsan a haragjával leplezte. Nem tartott sokáig, hogy kiismerjem az érzelmi rendszerét.

Kinyitottam az ajtót, és igyekeztem fesztelen hangon beszélni. Még sosem szerettem volna egy lánnyal ennyire kettesben maradni, és főképpen *nem* szexért. – Gyere. Biztos éhes vagy.

Ellazult a válla. – Hová akarsz menni?

– Ahová te szeretnél. Beugorhatunk egy pizzériába. – Magamban összereztem, a reakcióm túlzottan lelkesnek tűnhetett.

Lepillantott a tréningjére. – Nem öltöztem fel rendesen.

Sejtelve sem volt, milyen gyönyörű, de ettől még vonzóbbá vált. – Szerintem rendesen nézel ki. Menjünk, majd' éhen halok.

Amint felült mögém a Harleym-ra, végre megint nyugodtan tudtam gondolkodni. A motoromon általában jobban működött az agyam. Abby combja erősen fogta a csípőmet, de furcsa módon ez is ellazított. Szinte megkönnyebbüléssel töltött el.

Összszavart az a különös érzés, ami mellette elfogott. Nem élveztem, ugyanakkor arra emlékeztetett, hogy itt van a közelenben, tehát az érzés pontosan annyira volt felkavaró, mint megnyugtató. Lehet, hogy Abby egy galamb, de azért ő is csak egy kibaszott lány. Úgy döntöttem, gatyába rázom magam. Szükségtelen teljesen kiakadnom miatta.

Egyébként is rejtőzött valami a jókis lányos álarc mögött. Első látásra megunált, mert valaki hozzám hasonlóval már megégette magát. De semmiképpen sem volt egy lotyó. Még egy jó útra tért sem. Azokat egy mérföldről kiszúrta. A felvett álarcom lassan lemállott rólam. Végre találtam egy lányt, aki elég érdekes ahhoz, hogy jobban megismerjem, és akinek egy hozzám hasonló alak már fájdalmat okozott.

Bár még csak most ismerkedtünk meg, mérhetetlenül feldühített, hogy egy szarzsák Gal lelkébe taposott. Még ennél is rosszabbul érintett, hogy olyasvalakihez hasonlít, aki megbántotta. Felbőgöttem a motort, amikor a Pizzaviskó elé értünk. Nem mentünk olyan sokat, hogy rendet teremtsék az agyamban tomboló zűrzavarban.

Még csak nem is gondoltam a sebességre, amíg Abby le nem ugrott mögülem, és kiabálni nem kezdett. Akkor meg nem bírtam a nevetést visszatartani.

– Betartottam a sebességkorlátozást.

– Na persze, mintha az autópályán lettünk volna! – Lebontotta a fejéről a kócos hajtömeget, és az ujjaival kifésülte.

Csak álltam, és akaratom ellenére bámultam, míg összefogta és újra feltornyozta a haját. Elképzelttem, hogy így festhet reggelente, és rögtön a *Ryan közlegény megmentésének* első tíz percét kellett lejátszanom a fejemben, nehogy a szerszámom megmerevedjen. Vér. Sikoltozás. Kibuggyanó belek. Gránátok. Fegyverropogás. Még több vér.

Kinyitottam előtte az ajtót. – Sosem hagynám, hogy bármi bajod essen, Galamb.

A mozdulatomra fittyet hányva dühösen beviharzott mellettem az étterembe. Igazán szégyen volt, mert ő volt az első lány, akit valaha is előre akartam engedni. Már lélekben előre készültem a pillanatra, ő meg észre sem vette.

Bementem utána, és a sarokban levő bokszhoz indultam, ahol ülni szoktam. A focicsapat jó pár asztalt ült körül a terem közepén. Már akkor ordítottak, amikor beléptem egy lánnyal, amitől a fogaimat csikorgattam. Nem akartam, hogy Abby hallja.

Életemben először restelkedtem a viselkedésem miatt. De ez nem tartott sokáig. Amikor megláttam a velem szemben rosszkedvűen és felpaprikázva ülő Abbyt, rögtön felderültem.

Két sört rendeltem. Készületlenül ért az Abby arcán tükröződő undor. A pincérnő feltűnően flörtölt velem, Abby pedig morcosan ült. Kétségkívül igyekeznem sem kellett, anélkül is feldühítettem.

– Gyakran jársz ide? – kérdezte éles hangon, a pincérnőre pillantva.

A pokolba is, igen! Féltékeny, gondoltam. De várjunk csak. Lehet, hogy őt éppen az lombozza le, ahogy a nők viszonyulnak hozzám. Ez sem lepett volna meg. Ettől a csajtól tisztára a fejem tetejére álltam.

A könyökökre támaszkodva előrehajoltam az asztalon, és nem hagytam, hogy lássa, mennyire elkapott. – Szóval veled mi az ábra, Gal? Általában vagy férfigyűlő, vagy csak engem utálsz?

– Szerintem csak téged.

Muszáj volt nevetnem. – Nem igazodom el rajtad. Te vagy az első lány, aki szex *előtt* viszolyog tőlem. Nem jössz zavarba, ha velem beszélsz, és nem próbálsz meg magadra irányítani a figyelmemet.

– Nem taktika. Csak nem kedvellek.

Ajaj! – Nem volnál itt, ha nem kedvelnél.

A kitartásom meghozta a gyümölcsét. Elsimultak a homlokán támadt ráncok, csökkent a szeme körüli feszültség.

– Nem azt mondtam, hogy rossz embernek tartalak. Csak nem szeretem, ha biztosra megy valaki csak azért, mert vaginám van.

Bármi is volt, ami eluralkodott rajtam, nem tudtam visszafojtani. Hiába próbáltam elnyomni a nevetésemet, mégis kitört belőlem. Mégsem tartott egy faroknak, csak a közeledésemmel gyűlt meg a baja. Ezen könnyen segíthettem. Hatalmas megkönnyebbülés vett erőt rajtam, és harsányabban hahotáztam, mint évek óta egyszer is. Vagy talán életem során bármikor.

– Jaj, édes Istenem! Megpusztulok tőled. Ez az: muszáj, hogy barátok legyünk. Nem mondhatsz nemet.

– Nem bánom, ha barátok vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy öt másodpercenként lehúzódom rólam a bugyit.

– Nem fekszel le velem. Értem.

Hát ennyi volt. Elmosolyodott, és ettől a lehetőségek egész tárháza nyílt meg. Az agyam Galamb-pornóképeket vetített

elém, mintha egy távirányítóval sebesen csatornákat váltanék, aztán kifújta a rendszer, és a helyén egy nemességről leadott társadalmi hirdetés meg a gondolat rémlett fel, hogy ne csessem már el ezt a fura barátságot, aminek a küszöbén állunk.

Viszonoztam a mosolyát. – Szavamat adom. Még csak nem is gondolok a bugyidra, amíg... te is nem akarod.

Az asztalra könyökölt, és törékeny alkarjára támaszkodva előrehajolt. A pillantásom persze rögtön a cickójára vándorolt, ahogy az asztal széléhez nyomódott.

– És mivel ez nem fog bekövetkezni, így barátok lehetünk. Kihívás elfogadva.

– És veled mi az ábra? – kérdezte Abby. – Mindig *Travis* „*Veszett Kutya*” *Maddox* voltál, vagy csak azóta, hogy ide kerül-tél? – Két-két ujjával mutatta az idézőjelet, amikor kiejtette a száján azt a kibaszottul gyűlöletes becenevet.

Undorral elhúztam a számat. – Nem. Ezt Adam akasztotta rám az első verekedésem után. – Szívből gyűlöltem ezt a nevet, de rajtam ragadt. Mindenki másnak nagyon tetszett, ezért Adam folyton ezt vetette be.

Abby egy kis feszélyezett hallgatás után végre megszólalt. – Csak ennyi? Magadról semmit sem mesélsz?

Nem bántotta a becenév, vagy csak elfogadta a magyarázatomat. Sosem tudtam, mikor sértődik meg vagy bukik ki, vagy mikor őrzí meg a nyugalját és a racionalitását. A pokolba is, egyszercűen nem tudtam vele betelni.

– Mit akarsz tudni?

Abby megvonta a vállát. – A szokásosat. Hová valósi vagy, mi leszel, ha nagy leszel...meg a többbit.

Igyekezniem kellett, hogy ne feszüljek meg görcsösen. Nem szívesen beszéltem magamról, kivált a múltamról. Homályos válaszokat adtam, és ennyiben is hagytam, amikor meghallottam, hogy az egyik focista elsüt egy viccet. Feleannyira sem izgatott volna, ha nem rettegek a pillanattól, amikor Abby rájön, min röhögnek. Vagyis hazudok, ha ezt mondom. Akkor is bepöccentem volna, ha Abby nincs ott.

A családomról meg a szakomról faggatott, én meg nagy erőfeszítéssel törtem magam, hogy ne ugorjak fel, és ne söpörjem el az egész bagázst egyetlen mozdulattal. Miközben a haragom lassan kitöréssel fenyegetett, egyre nehezebb volt a beszélgetésünkre koncentrálnom.

– Min nevetnek? – kérdezte végül Abby, és a lármás társaságra mutatott.

Megcsóváltam a fejemet.

– Mondd el – erősködött.

Összepréseltem az ajkaimat. Ha most itt hagy, soha többé nem kapok még esélyt, és azoknak a seggfejeknek eggyel több röhögnivalójuk lesz.

Várakozásteljesen nézett rám.

Bassza meg. – Azon nevetnek, hogy először el kellett, hogy hozzalak vacsorázni. Általában... nem jellemző rám.

– Először?

Amikor felfogta, megmerevedett az arca. Elszörnyedt azon, hogy együtt van velem.

Megvonaglott az arcom, és vártam, hogy dühösen elrohan.

Elernyedte a válla. – És én még attól tartottam, azért nevetnek rajtad, mert ilyen öltözékben látnak veled, és azt hiszik, lefekszem majd veled – mormolta.

Na, várjunk csak, mi van? – Miért ne mutatkoznék veled?
Abby elpirult, és lesütötte a szemét. – Miről is beszéltünk?
Nagyot sóhajtottam. Miattam nyugtalankodott! Azt hitte, azért nevetnek, ahogy kinéz. Galamb mégsem volt egy kemény csaj. Úgy döntöttem, nekiszegezek még egy kérdést, mielőtt meggondolhatná magát.

– Rólad. Milyen szakra jársz?

– Ó, én... általános művelődésre, egyelőre. Még nem döntöttem, de erősen hajlok a könyvelés, számvitel felé.

– De nem vagy helybeli. Biztos betelepülő lehetsz.

– Wichitából jöttem. Mint America.

– Hogy kerültél éppen ide Kansasból?

– Muszáj volt elszabadulnunk.

– Mitől?

– A szüleimtől.

Menekült. Már azon az estén, amikor megismerkedtünk, volt egy olyan érzésem, hogy a kardigán és a gyöngysor csak álruha. De mi elől akar elbújni? A magánjellegű kérdésektől hamar felment nála a pumpa, de mielőtt témát válthattam volna, a focicsapatból Kyle kezdte a száját tépni.

Bólintottam. – És miért éppen ide?

Abby visszavágott, de a szavait nem értettem. A focicsapat röhögése és barom megjegyzései elnyomták a hangját.

– Csávókám, itt hazaadják a maradékot a kutyának, de azért nem kell meg is dugni a kutyát!

Képtelen voltam tovább uralkodni magamon. Nem egyszerűen velem szemben voltak tiszteletlenek, hanem Abbyvel szemben is. Felálltam, és tettem pár lépést, mire egymást taszi-

gálva, vagy egy tucat lábon át botladozva, bukdácsolva menekültek ki az ajtón.

Éreztem, hogy Abby tekintete lyukat éget a tarkómba, és ettől magamhoz tértem. Visszamentem a bokszbá. Abby felvonta a szemöldökét, és a haragom, csalódottságom rögtön semmivé foszlott.

– Arról beszéltél, miért az Easternt választottad – jegyeztem meg. A folytatás legjobb módja talán az volt, hogy úgy teszek: ez a jelentéktelen kis epizód meg sem történt.

– Nehéz elmagyarázni – vontam meg a vállát. – Gondolom, ez tűnt helyesnek.

Ha volt kifejezés, ami pontosan illett arra, amit abban a pillanatban éreztem, ez volt az. Nem tudtam, mi a francot művelek, vagy hogy miért, de különös nyugalom szállt meg, ahogy a bokszban velem szembe ültem. Még a dühroham kellős közepén is.

Elmosolyodtam, és kinyitottam az étlapot. – Értem, mire gondolsz.

